

vedkommende bestemt af den pågældende aftrapning efter kommunegrupper.

For at påvise forskelle i leveomkostninger fra den ene kommunegruppe til den anden måtte man med udgangspunkt i det tilvejebragte materiale fastlægge et rimeligt budget indeholdende de mængder af forskellige varer og tjenesteydelser, der forbruges af en gennemsnitsfolkepensionist eller -lønmodtager. Herefter skulle man — under anvendelse af priserne i hvert af områderne — beregne, hvad „indkøb“ af posterne i det pågældende budget vil koste i områder tilhørende hver af de 3 kommunegrupper. De således fundne tal ville umiddelbart ved en sammenligning give oplysning om forskelle i prisniveauet.

En sådan behandling af det foreliggende materiale har det statistiske departement ikke foretaget, og det må, på grundlag af det oplyste om materialets størrelse, anses for tvivlsomt, om en sådan behandling overhovedet kan foretages. Departementet har herved henvist til, at materialet, specielt for så vidt angår aldersrentemodtagerne (folkepensionisterne), er så spinkelt, at det ikke vil kunne bære de opdelinger, der er nødvendige for at etablere den ønskede sammenligning.

Med hensyn til udgifterne ved en ophævelse af den gældende aftrapning mellem kommunegrupperne kan det oplyses, at merudgifterne må antages at ville blive ca. 80 mill. kr. for folkepensionen og ca. 20 mill. kr. for invalidepensionen, d. v. s. i alt ca. 100 mill. kr., såfremt taksterne i købstæderne og landdistrikterne forhøjes til den i øjeblikket i hovedstaden gældende takst. Tænker man sig alene at forhøje folkepensionen og invalidepensionen i landdistrikterne til de i købstæderne gældende tal, kan dette antages årligt at ville medføre merudgifter på ca. 50 mill. kr., af hvilke ca. 40 mill. kr. er udgift vedrørende folkepensionen og de resterende ca. 10 mill. kr. udgifter vedrørende invalidepensionen. Det bemærkes, at de beregnede udgiftsbeløb er behæftet med en betydelig usikkerhed.

Udvalgets spørgsmål 10-11:

Hvilke oplysninger kan ministeren give angående de erfaringer, som man har med hensyn til invalideforsikringsrettens ankenævn?

Hvor mange sager er anket i hvert af årene siden ankenævnets oprettelse, og hvilke udfald har sagerne fået?

Svar:

Ankenævnet påbegyndte sin virksomhed pr. 1. august 1957, jfr. lov nr. 118 af 12. april 1957 § 2.

Den som bilag vedlagte oversigt viser antallet af de af invalideforsikringsretten i 1957 og 1958 truffne afgørelser, der kan være genstand for anke i henhold til folkeforsikringslovens § 45, stk. 5, samt hvilke af disse der er anket.

Af invalideforsikringsrettens afgørelser i 1957 blev 120 indanket for ankenævnet.

I 1958 blev der af invalideforsikringsretten truffet 2 129 afgørelser af den ovenfor nævnte art, og heraf blev i alt 449 eller 21,1 procent indanket for ankenævnet. Medens der således i 1958 gennemsnitligt blev indanket ca. $\frac{1}{5}$ af rettens afslag, fremgår det af tabellen, at der af sagerne vedrørende tilkendelse af pension blev indanket over $\frac{1}{3}$, medens der af inddragelsesafgørelserne blev indanket ca. 4 procent. Kun få sager har måttet afvises som for sent indankede.

Antallet af sager, der blev afsluttet med kendelse (erklæring af ankenævnet i 1957 og 1958) fremgår af den som bilag medfølgende oversigt.

Som det fremgår heraf, udgjorde antallet af afgjorte sager i denne periode i alt 304, hvoraf 249 resulterede i en ændret afgørelse, medens afgørelsen blev ændret i 55 tilfælde eller ca. 17 procent af de indankede sager. I 115 af de behandlede sager blev der iværksat nye lægeundersøgelser i henhold til folkeforsikringslovens § 49, og af disse sager resulterede 37 i en ændret afgørelse. Der har i en væsentlig del af de sager, der resulterede i ændrede afgørelser, foreligget nye oplysninger eller været tilvejebragt et yderligere bedømmelsesgrundlag for nævnet.

For kalenderåret 1959 er der endnu ikke foretaget en statistisk bearbejdelse af ankenævnets virksomhed, men det kan oplyses, at antallet af indankede sager i 1959 i alt var 626. Der blev i 1959 af nævnet afsagt 480 kendelser, hvoraf 88 resulterede i en ændret afgørelse.

En beretning om ankenævnets virksomhed i årene 1957 og 1958 er for tiden under trykning. Når beretningen foreligger ren-